

Neslobodno kapitulovať!

9. apríla 2021 ✚ Cirkev ✚ Cirkev bojujúca

Sv. Ján Kapistránsky vedie bojovníkov proti Turkom v bitke pri Belehrade

zdroj: wikimedia commons

„Cirkev, ktorá nechce bojovať, bojovať proti hriechu a diablove, ako aj ľuďom a systémom, ktoré reprezentujú Satana a hriech – stráca svoje opodstatnenie a dôvod existencie“ – hovorí Paweł Lisicki, šéfredaktor týždenníka *Do Rzeczy* v rozhovore s Jerzym Wolakom.

Časť cirkevnej hierarchie tvrdí, že Boh nepotrebuje obranu. Je to podľa Vás vyjadrenie hlbokkej múdrosti, alebo ide skôr o kamuflovanú kapituláciu?

Úprimne povedané, tento postoj je pre mňa nepochopiteľný. Je v rozpore so všetkým predchádzajúcim učením Cirkvi. Je to založené na sofizmoch. Pán Boh, samozrejme, nepotrebuje obranu ani pomoc zo strany človeka. Ale tu predsa nejde o samotného Boha: ani o Boha ponímaného ako dokonalá večná bytosť, ani o Boha, ktorý sa nakoniec zjavil skrze Krista – ako Najsvätejšia Trojica.

Vnútorň život Boha je absolútne a úplne nezávislý od ľudských útokov, od ľudskej obrany či pomoci. V tomto zmysle je pravda, že Boh vôbec nepotrebuje človeka: Božia dokonalosť sa stvorením sveta ani nezvýšila, ani by sa neznížila, keby svet zanikol.

Na druhej strane Boh vo svojej добрote chcel stvoriť svet a taktiež človeka – na svoj obraz a podobu. Od samého počiatku skutočným cieľom človeka je poznávanie a uctievanie Boha. Toto je zmysel jeho pozemského života.

Keď hovoríme o obrane Boha alebo o obrane Božej cti, hovoríme o základnom morálnom a náboženskom príkaze. Pretože uctievanie a oslava Boha je naším povolaním, obrana Boha, chápaná ako obrana pravdy o Ňom, obrana Jeho svätosti a Jeho práv, je absolútne prvoradou povinnosťou človeka. Niet divu, že prvé a najdôležitejšie prikázanie znie: „Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca, z celej svojej duše a z celej svojej sily.“ (Dt 6, 5) Rovnako aj najdôležitejšia kresťanská modlitba sa začína výzvou: „Posväť sa meno Tvoje!“

Preto neochota brániť Božie meno, brániť česť, ktorá patrí Bohu, nie je nič iné ako prejav zbabelosti a kapitulácie.

Kde má korene defetizmus a uhašanie bojovného ducha v dnešnej Cirkvi?

Najprv boli pokusy využiť kresťanstvo od samého začiatku modernej doby s osobitným dôrazom na „osvietenie“. Od Francúzskej revolúcie sa objavovali skupiny katolíkov požadujúce zmierenie sa s moderným svetom. Toto zmierenie sa netýkalo akceptovania moderných výtvarných techník, medicíny alebo technológií (vecí, ktoré môžu slúžiť človeku), ale malo spočívať v uznaní niektorých moderných ideí. Ako napríklad skutočnosť, že na prvom mieste má byť človek, nie Boh; že ľudská sloboda má absolútnu hodnotu; že šťastie spočíva v úplnej emancipácii; a že štátny zákon nemusí podliehať Božiemu zákonu, ani že sekulárny štát nemá nijaké záväzky voči Bohu a Cirkvi.

Potom boli **pokusy ukázať, že veľké revolučné idey - bratstvo, rovnosť, sloboda, absolútna ľudská dôstojnosť - sú v podstate rozvinutím Kristovho učenia.** Mnoho ľudí v Cirkvi podľahlo tejto vízi, či už z naivity, z nevedomosti alebo zo slabej vôle. Začalo sa hľadať porozumenie.

A keď sa hľadá dohoda, nemožno hovoriť o boji. Kedy došlo k definitívnemu odklonu od idey bojujúcej Cirkvi?

Podľa môjho názoru je bodom obratu deklarácia II. vatikánskeho koncilu *Dignitatis Humanae* o náboženskej slobode, ktorá prakticky ukončuje predstavu bojujúcej Cirkvi a obsahuje veľa ideí, ktoré boli predtým odsudzované.

Tento dokument je navyše vnútorne protirečivý: na začiatku potvrdzuje klasickú doktrínu, aby sa jej potom systematicky vzdal. Po prvé, objavuje sa v nej pojem, že pravda sa sama obráni: „*Pravda sa presadzuje jedine svojou vlastnou silou, vnika do myslí lahodne, no zároveň dôrazne.*“ Je to čistý sofizmus.

Iba prvé pravdy ľudského ducha sa presadzujú silou samotnej pravdy, zatiaľ čo **pravda Zjavenia a morálne pravdy sú vždy dané autoritou svedkov a ich učenia.** Autorita musí mať za sebou aj silu. Učenie bez sily nie je presvedčivé. Rezignovať a vzdať sa toho znamená vydať sa napospas zlu. Dnes to vidno veľmi jasne, keď ďalšie krajiny prijímajú čoraz viac bezbožných zákonov a pravda nie a nie sa presadiť.

Ďalej, v *Dignitatis humanae* sa možno dočítať, že právo na náboženskú slobodu sa nezakladá na subjektívnej osobnej dispozícii, ale má základ v samej ľudskej prirodzenosti. Preto právo na ochranu pred vonkajším donucovaním nezaniká ani u tých, ktorí nerobia záťaž povinnosti hľadať a prijať pravdu; a neslobodno zamedzovať uplatňovanie tohto práva. Ukazuje sa, že hodnota slobody je vyššia než hodnota pravdy.

Napokon sa hovorí, že rôznym spoločenstvám treba zaručiť, aby mohli konať podľa svojich noriem (...), aby mohli vzdávať verejnú úctu **Najvyššiemu Božstvu** (pozn. prekl.: v anglickom preklade *Supreme Being*, v latinskom *Numen supremum*, talianskom *Suprema divinità*, v slovenskom preklade *Božej velebnosti*) – tu nielenže po prvý raz Cirkev nazýva Najsvätejšiu Trojicu „Najvyšším Božstvom“, akoby chcela naznačovať, že katolicizmus je jednou z mnohých rovnocenných vier, ale zároveň deklaruje právo verejne konať falošný kult.

A zavádza sa princíp denominačnej neutrality štátu, ktorý musí zabezpečiť, aby všetci, pravá Cirkev i falošné náboženské združenia, mali rovnaké práva verejne učiť a vyznávať svoju vieru slovom i písmom. Všetky tieto práva boli priznané úplne nezávisle od Pravdy.

Komu to možno vyčítať? Komu záležalo na tom, aby Cirkev nasiakla ideológiou pacifizmu?

Určite nepriateľom Cirkvi, pretože ju chceli odzbrojiť a z dlhodobého hľadiska zničiť. Postupom času si však táto ideológia začala získavať čoraz väčšie uznanie v očiach zbožných, ale naivných ľudí. Azda pod vplyvom skúseností z druhej svetovej vojny uznali, že prvou a hlavnou úlohou Cirkvi je byť za mier a bojovať za ľudské práva. Pri tom však zabudli, že **pokoj, ktorý priniesol Kristus, nie je svetovým mierom**. Zabudli tiež, že Kristus neváhal použiť silu proti obchodníkom a kupcom v chráme, že preklial neplodný figovník, že dovolil učeníkom brániť sa pred útočníkmi.

Konkrétne, aby som použil slová Kornela Ujejského, akí satani tam pôsobili?

Je to dlhý zoznam. Naivní liberáli, ktorí verili, že vďaka rečiam o mieri a dialógu sa svet obráti a bude Cirkev akceptovať. Ľudia, ktorí sa usilovali o revolúciu v Cirkvi. Progresívni teológovia, ktorí stratili vieru, ale nemali dosť sily, aby sa k tomu priznali a namiesto toho využili svoje postavenie na to, aby učenie Cirkvi ohýbali podľa vlastných omylov. Pacifistické tendencie určite výrazne podporoval Sovietsky zväz, ktorý sa v tom čase snažil prostredníctvom mierovej propagandy odzbrojiť Západ.

Je potrebné pripomenúť, že s pontifikátom Jána XXIII. došlo k radikálnej zmene vo vzťahoch medzi katolíckou Cirkvou a Sovietskym zväzom. Predtým Cirkev opakovane a vehementne odsudzovala komunizmus, napríklad v roku 1937 encyklikou Pia XI. *Divini Redemptoris*. Podobne Pius XII. prezentoval silne protikomunistický postoj počas celého svojho pontifikátu.

Ján XXIII. prijal inú stratégiu. Najskôr dosiahol v roku 1962 dohodu s predstaviteľmi Pravoslávnej cirkvi, ktorá bola pod úplnou kontrolou Kremľa, podľa ktorej sa pravoslávni zaviazali vyslať svojich vyslancov na II. vatikánsky koncil, a pápež sľúbil, že v dokumentoch koncilu sa neobjaví odsúdenie komunizmu. Koncil komunizmus naozaj neodsúdil a všetky pokusy o to boli úspešne zablokované, pravdepodobne aj s prispením Pavla VI.

Po druhé, Ján XXIII. rozlišoval medzi filozofiou a ideológiou komunizmu, ktoré treba odsúdiť, a ich činmi, ktoré pod vplyvom skutočnosti môžu byť aj dobré. Takéto delenie je logicky otázne a politicky nebezpečné. V dôsledku neho už za Pavla VI. došlo k dohode medzi kresťanskými demokratmi a socialistickou ľavicou. Ďalším dôležitým účinkom bolo otvorenie cesty pre „teológiu oslobodenia“ – svojskej zmesi marxizmu a kresťanstva. Všetky tieto zmeny podporoval, čo je prirodzené, Sovietsky zväz.

Nielenže podporoval, ale aj aktívne pracoval v tejto oblasti prostredníctvom rozvetvenej siete svojich agentov.

Objavili sa obvinenia, ktoré nedávno sformuloval americký teológ Taylor Marshall, že komunisti sa pokúšali preniknúť do Cirkvi od konca 30. rokov: alebo sa pokúšali získať agentov z radov už aktívnych kňazov (vydieraním, podplácaním či inak), alebo sa usilovali dostať svojich agentov do kňazských seminárov. Naše znalosti v tejto oblasti sú dosť obmedzené. Máme napríklad svedectvo komunistickej aktivistky Belly Doddovej pre americký Kongres (jej kniha *Škola temnoty* vyšla aj v poľštine), ktorá tvrdila, že zverbovala tisíc klerikov. Neskôr uviedla, že štyria spomedzi kardinálov na konkláve, ktoré zvolilo Jána XXIII., boli agentmi (ale bez odhalenia ich totožnosti).

Z archívov odtajnených Inštitútom národnej pamäti je známe, že poľská bezpečnostná služba sa snažila aktívne ovplyvňovať priebeh koncilu podporovaním jeho progresívno-modernistického smerovania. Bohužiaľ nemáme prístup do moskovských archívov, pretože iba tak by sme získali úplné vedomosti o rozsahu infiltrácie Cirkvi, najskôr zo strany NKVD, potom KGB.

Možno opustenie idey bojujúcej Cirkvi považovať za príčinu súčasnej krízy katolíckeho sveta?

Je to jedna z hlavných príčin. Cirkev, ktorá nechce byť Cirkvou bojujúcou – bojujúcou proti hriechu a diablu, ako aj ľuďom a systémom, ktoré reprezentujú Satana a hriech – stráca svoje opodstatnenie a dôvod existencie. A ak už odsudzuje zlo, potom iba tak, aby nikoho neurazila. Keď sa snaží bojovať, tak iba so spútanými rukami.

Boj znamená, že treba vedieť, kto je protivník. Tvrdiť, že boj je zbytočný, znamená vopred vyhlásiť kapituláciu. Takáto Cirkev je vydaná napospas všetkým zlým mocnostiam, ktoré do nej môžu slobodne vstupovať.

„Ak soľ stratí chuť, čím ju osolia? Už nie je na nič, len ju vyhodiť, aby ju ľudia pošliapali.“ (Mt 5,13) Bezútešná vyhliadka, nie?

Áno, vyhliadka je mimoriadne pochmúrna. Ak sa na to dívame z ľudského hľadiska, zostáva len malá nádej. Keď dnes človek počúva niektorých predstaviteľov Cirkvi, cíti strašný smútok. Poddanie sa svetu, banalizácia, útek pred nadprirodzenom a nakoniec podriaďovanie sa ideologickým módam – marxizmu, feminizmu, teraz ekológii – Kristova nevesta je ponižovaná ako nikdy doteraz.

Cirkev, ktorá má byť stĺpom a oporou pravdy, nechá so sebou zaobchádzať ako nejaký školák. Je vnútorne rozbitá, zlomená, akoby ju niekto zbavil identity – takto to vyzerá. Záležitosť sa samozrejme nekončí smútkom. Neskrývam, že keď vidím toto zbabelé poklonkovanie sa duchu sveta, snahu o získanie uznania, o potlesk, ten výpredaj dedičstva, niekedy cítim aj hnev.

„*Toto majú byť nástupcovia apoštolov a mučeníkov?!*“ – myslím si pri pohľade na dvorenie mnohých súčasných prelátov, ktorí sú pripravení urobiť čokoľvek, len aby ich za to médiá pochválili. Ktorí si už pri zmienke o „bojujúcej Cirkvi“ zapchávajú uši, alebo otvorene dávajú najavo svoj pohrdavý postoj. Úpadok je strašný.

Ale toto je iba ľudská perspektíva – hovorím si v takýchto chvíľach. Nemôžeme jej podľahnúť. Na druhej strane viem, že „*pekelné brány Cirkev nepremôžu*“. (Mt 16,18) Preto treba vždy vidieť to, čo leží hlbšie, čo nepodľahlo a ani nemôže podľahnúť rozkladu: samo Božie slovo, sám Duch a sama Pravda. Boh nás môže dostať z každého osídla. Nevie, ako sa to stane; neviem, aký spôsob Pán Boh nájde; ale **viem, že sa to skôr či neskôr určite stane.**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/neslobodno-kapitulovat/>